

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :
நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு)

(மலர்- 71)

May (1) / 2010

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

திருவே தஞ்சம்

திருவரங்கனே தஞ்சம்

தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு

உட்பொதிவு

1. ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமம் (ஸ்வாமி பராசரபட்டர் பாஷ்யம்).....3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்6
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்13
4. ஸ்ரீவசனபூஷணம்.....18
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....24
6. திருமாலை (நிறைவுப்பகுதி).....27

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபராசரபட்டர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம்

(பகுதி - 48)

275. ப்ரகாசந:

(ப்ரதர்சந: என்றும் பாடம் உண்டு) இத்தகைய திவ்யமான ரூபத்தைத் தாங்கள் காணவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்ட அர்ஜுனன் முதலானவர்களுக்குத் தனது திவ்யமான ரூபத்தை வெளிப்படுத்தியவன். கீதையில் கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- (11-8) - திவ்யம் ததாமி தே ச சஷா: பச்ய மே யோகமைச்வரம் - அர்ஜுனா! எனது இந்த திவ்ய ரூபத்தைக் காண நான் உனக்குத் திவ்யமான கண்களை அளிக்கிறேன்.
- (11-52) - ஸுதுர்தர்ஷமிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவாந் அஸி யந மம - நீ எனது இந்த விச்வரூபத்தைக் கண்டாய். இது யாருக்கும் காண்பது அரிதாகும்.

276. ஓஜ: தேஜ: த்யுதிர:

பலம், வெல்லும் திறமை, கீர்த்தி, காந்தி ஆகியவற்றைத் தரிப்பவன். இது ஒரே திருநாமம் ஆகும். பின்வரும் கீதை வரிகள் காண்க:

- (11-29) - யதா ப்ரதீப்தம் ஜ்வலநம் பதங்கா: விசாந்தி நாசாய ஸஸ்ருத் வேகா: - நெருப்பைக் கண்டவுடன் வீட்டில் பூச்சிகள் வேகமாக ஓடி வந்து விழுவது போன்று எனது வாயில் வந்து விழுகின்றனர்.

- (11-36) - ஸ்தானே ஹ்ருஷீகேச தவ ப்ரகீர்த்தயா - ஹ்ருஷீகேசனே! இந்த உலகம் உனது மேன்மைகளைக் கண்டு உன்னிடம் இழுக்கப்படுவது பொருத்தமே
- (11-12) - திவி ஸூர்ய ஸஹஸ்த்ரஸ்ய பவேத் யுகபதுத்விதா - ஆயிரம் சூரியன்கள் உதித்தால் அவை ஒருவேளை க்ருஷ்ணனின் ஒளிக்குச் சற்று ஈடாகலாம் .

277. ப்ரகாசாத்மா

மூர்க்கர்கள் கூட ஒப்புக்கொள்ளும்படியான ப்ரகாசம் நிறைந்தவன். த்ருதராஷ்ட்ரன் மஹாபாரத்தில் - த்வமேவ புண்டரீகாசஷ ஸர்வஸ்ய ஜகத் ப்ரபு: தஸ்மாத் மே யாதவ ச்ரேஷ்ட ப்ரஸாதம் கர்த்தும் அர்ஹஸி - தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்டவனே! நீயே அனைத்து உலகிற்கும் ப்ரபுவாக உள்ளாய். யாதவர்களில் சிறந்தவனே! உன்னை நான் வணங்குகிறேன். எனக்கு அருள்வாயாக - என்றான்.

278. ப்ரதாபந:

நெருப்பு எவ்விதம் சுட்டெரிக்குமோ அது போன்று தனது பகைவர்களுக்கு உக்கிரமான ஒளியுடன் விளங்குபவன்.

279. ருத்த:

பௌர்ணமி நாளன்று ஓங்கி வீசும் கடல் போன்று நிறைவாக உள்ளவன். மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் - தத: ஸ புருஷவ்யாக்ர: ஸம்ஜகாத புந: ஸ்வயம் தாம் திவ்யாம் அப்துதா சித்ராம் ருத்தமத்தாம் அரிந்தம - அடுத்து புருஷோத்தமன் மீண்டும் தனது திவ்யமான திருவாய் மலர்ந்தருளினான்; திவ்யமாக, வியப்பு அளிக்கவல்ல, விசித்ரமாக, நிறைவானதாக இருந்த அந்த மொழிகளை - என்றது காண்க.

280. ஸ்பஷ்டாசுடர:

இவ்விதம் நிறைவாக உள்ள தன்மை காரணமாக வேதவரிகளுக்கும் பொருள் உண்டாக்குவதால், வேத அசுடரங்களைப் படைப்பவன்.

அழகியமணவாளன் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பராசரபட்டர் திருவடிகளே தஞ்சம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 71)

4-4-14- பாவே ஜாக்ரத்வத்

பொருள் - சரீரம் உள்ளபோது விழித்திருக்கும் ஜீவன் போன்றே.

ஸித்தாந்தம் - முக்தனுக்கு தனது ஸங்கல்பத்தின் மூலம் உண்டாக்கப்பட்ட சரீரம் முதலானவை தொடக்கமாக பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவை இருந்தது என்றால், விழிப்பு நிலையில் உள்ள ஜீவன் தன்னால் உருவாக்கப்பட்ட பொருள்கள் கொண்டு எவ்விதம் இன்பமாக இருப்பானோ, அப்படியே முக்தனும் இன்பமாக அனுபவிப்பான். அனைவரும் தனது லீலைகளை அனுபவிக்கவேண்டும் என்று எண்ணிய பரமபுருஷன் தசரதன், வஸுதேவர் போன்றவர்களைப் படைத்தும், பித்ருலோகம் போன்றவற்றைப் படைத்தும், அவைகள் மூலம் தான் வெளிப்பட்டு மனிதன் போன்று இன்பங்களை அனுபவித்தபடி உள்ளதை நாம் காணலாம். இது போன்று தனது லீலைக்காகப் பரமபுருஷன் முக்தர்களுக்கும் பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவற்றைப் படைக்கிறான். ஒரு சில நேரங்களில் ஸத்யஸங்கபர்களான முக்தர்கள் பரமபுருஷனின் லீலைக்குள் அடங்கிய தங்களது பித்ருலோகம் உள்ளிட்டவற்றைத் தாங்களே ஸ்ருஷ்டிக்கின்றனர். ஆகவே மேலே கூறியவை பொருத்தமே ஆகும்.

பூர்வபக்ஷம் - ஆத்மா என்பது அணு அளவே பரிமாணம் கொண்டது என்று உரைக்கப்பட்டது. இவ்விதம் உள்ளபோது ஓர் ஆத்மாவிற்குப் பல சரீரங்களில் உள்ளதாக எவ்விதம் எண்ணம் ஏற்படும்? (முக்தன் பலவிதமான சரீரம் எடுப்பதைக் கூறுகிறார் - இதற்கான பதிலை அடுத்த சூத்திரம் அளிக்கிறது)

4-4-15 ப்ரதீபவத் ஆவேச: ததா ஹி தர்சயதி

பொருள் - விளக்கு போன்று ஆத்மா பரவியிருக்கலாம். இப்படியே வேதங்களில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தின் இறுதியில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) ஒரு விளக்கானது தான் ஒரே இடத்தில் உள்ளபோதிலும் தனது ஒளி மூலமாக அனைத்து இடங்களிலும் பரவி நிற்கிறது. இது போன்று ஆத்மா அணு பரிமாணமே உள்ளபோதிலும் தனது ஒளி மூலம் (தர்மபூத ஞானம்) அனைத்து சரீரங்களிலும் பரவி இருப்பதில் தோஷம் இல்லை. ஒரு சரீரத்தின் இதயத்தில் உள்ள ஆத்மா தனது ஞானம் மூலம் அந்த சரீரத்தின் அனைத்து பாகங்களிலும் பரவியுள்ளது போன்று, முக்தாத்மா பல சரீரங்களை எடுத்தாலும் அவற்றில் தனது தர்மபூத ஞானத்தால் பரவி நிற்கிறான். ஆனால் இங்கு ஒரு வேறுபாடு உள்ளது. முக்தி பெறாத நிலையில் கர்மவசப்பட்டு நிற்கும் ஜீவனால் தனது ஆத்மாவின் தன்மை மூலம் அனைத்து உடலிலும் பரவி நிற்கலாம் என்று நிலை அடைய இயலாது. ஆனால் முக்தாத்மா ஒருவன் தனது ஞானம் சுருக்கம் அடையாமல் உள்ளதால், தனது விருப்பத்தின்படி எந்தச் சரீரத்திலும் பரவலாம் என்ற நிலையும், இந்தச் சரீரம் என்னுடையது என்று எடுத்துக்கொள்வதும் எந்தவிதமான தடையும் இன்றி உள்ளது. இதனையே ச்வேதாஸ்வதர உபநிஷத் (5-9) - வாலாக்ர சதபாகஸ்ய சததா கல்பிதஸ்ய ச பாகோ ஜீவ: ஸ விஜ்ஞேய: ஸ சாநந்த்யாய கல்பதே - ஒரு நெல்லின் நுனியை நூறாக வெட்டி, அதன் ஒரு பாகத்தை எடுத்து நூறாக வெட்டினால், அதில் ஒன்று மட்டுமே ஜீவனின் அளவாக உள்ளது - என்றது. முக்தி பெறாத நிலையில் கர்மவசப்பட்டதால், கர்மங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்துகின்றன; முக்தி அடைந்த நிலையில் அவனது ஸங்கல்பம் மூலம் செயல்படுகிறான் - இதுவே இங்கு வேறுபாடாக உள்ளது.

பூர்வபக்ஷம் - பரப்ரஹ்மத்தை அடைந்த ஒருவன் உள்ளும் புறமும் உள்ள விஷயங்களை அறிய இயலாத ஞானசூந்யனாக உள்ளான் என்று ச்ருதி கூறுகிறது. இதனை ப்ருஹத் உபநிஷத் (4-3-21) - ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா ஸம்பரிஷ் வக்தோ ந பாஹ்யம் கிஞ்சுரு வேதநாந்தரம் - அனைத்து அறிந்த பரமாத்மாவுடன் சேர்ந்துள்ளவன் உள்ளும்புறமும் உள்ள எதனையும் அறிவதில்லை - என்றது காண்க. இப்படி உள்ளபோது, முக்தன் ஒரே நேரத்தில் பல சரீரங்களில் வ்யாபித்து,

அனைத்தையும் அறிந்து செயல்படுகிறான் என்பது எவ்விதம் பொருந்தும்? (இதற்கு அடுத்த சூத்திரம் பதில் அளிக்கிறது)

4-4-16 ஸ்வாப்யய ஸம்பத்த்யோரந்யதராபேக்ஷம் ஆவிஷ்க்ருதம் ஹி

பொருள் - உறக்கநிலை அல்லது மரணநிலை ஆகிய இரண்டில் ஒன்றை மட்டுமே கூறுகிறது. இதனை உபநிஷத்தில் காணலாம்.

ஸித்தாந்தம் - (கடந்த சூத்திரத்தில் உள்ள பூர்வபக்ஷத்திற்கு உரியது) நீங்கள் கூறிய - ப்ராஜ்ஞே ந ஆத்மநா - என்ற வாக்கியம் முக்தாத்மா பற்றியது அல்ல. அந்த வாக்கியம் ஆழ்ந்த உறக்கம் அல்லது மரணம் என்பதான நிலைகளில் ஒன்றை மட்டுமே கூறுகிறது. ஸ்வாப்யய என்பது ஆழ்ந்த உறக்கம், ஸம்பத்தி என்றால் மரணம் ஆகும். சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-8-6) - வாங்கமநஸு ஸம்பத்த்யதே - என்று தொடங்கி, தேஜ: பரஸ்யாம் தேவதாயாம் - மரணகாலத்தில் ஜீவன் பரமாத்மவுடன் சேர்ந்துள்ளான் - என்று முடித்தது. ஆகவே இந்த இரண்டு நிலைகளிலும் ஜீவாத்மா பரமாத்மாவை அடைவதால், அவனுக்கு ஞானம் என்பதே கூறப்பட்டது. நீங்கள் கூறிய ச்ருதியானது இந்த இரண்டு நிலைகளில் ஒன்றைக் கூறுவதாக உள்ளது. ஆழ்ந்த உறக்கம் மற்றும் மரணம் ஆகிய நிலைகளில் அறிவற்றுப் போவதும், முக்தனுக்கு அனைத்தும் அறிந்த தன்மையும் ஸித்திக்கின்றன. இதனை ச்ருதி தெளிவாக உரைக்கிறது. உறங்கும் நிலையில் அறிவற்றவனாக ஜீவன் உள்ளதைச் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (8-11-1) - நாஹ கல்வயம் ஸம்ப்ரத்யாத்மாநம் ஜாநாதி அயமஹமஸ்மீதி நோ ஏவேமாநி பூதாநி விநாசமேவாபீதோ பவதி நாஹம் அத்ர போக்யம் பச்யாமி - இந்த ஜீவன் உறங்கும் போது, "நான் உள்ளேன்" என்று தன்னையும் அறியாமல் உள்ளான், தன்னைத் தவிர்ந்த மற்ற பொருள்களையும் அறிவதில்லை; எந்த இன்பம் அளிக்கும் பொருள்களையும் காண்பதில்லை - என்றது. மேலும் அதே வரியில் முக்தாத்மா குறித்து (8-12-5, 6) - ஸ வா ஏஷ திவ்யேந சக்ஷுஷா மநஸைதாந் காமாந் பச்யந் ரமதே ய ஏதே ப்ரஹ்மலோகே - முக்தாத்மா கர்ம சரீரங்களை விட்டவனாக, மனம் என்று கூறப்படுகின்ற திவ்யமான இயல்பான கண்கள் மூலம் ப்ரஹ்மத்தின் உலகத்தில் உள்ள அனைத்து காமங்களையும் அனுபவித்தபடி உள்ளான் - என்றது. இதன் மூலம் மோக்ஷ நிலையில் அனைத்தும் அறிந்த தன்மை கூறப்பட்டது.

மேலும் சாந்தோக்ய உபநிஷத் (7-26-2) - ஸர்வம் ஹ பச்ய: பச்யதி ஸர்வம் ஆப்நோதி ஸர்வச: - அனைத்தும் அறிந்த முக்தன் அனைத்தையும் காண்கிறான்; அனைத்தையும் அனைத்துவிதத்திலும் அடைகிறான் - என்று அனைத்தையும் அறிந்த தன்மை பற்றி தெளிவாகவே ஓதப்பட்டது. மேலும் மரண நிலையில் அறிவற்றுப் போகிறான் என்பதை ப்ருஹத் உபநிஷத் (2-4-12) - ஏதேப்ய: பூதேப்ய: ஸமுத்தாய தாந்யேவாநுவிந்ச்யதி - பூதங்களில் இருந்து வெளிக்கிளம்பிய பின்னர், அவை எவற்றையும் அறிவதில்லை - என்கிறது. விந்ச்யதி என்றால் ஞானச்சுருக்கம் அடைந்து எதனையும் காண்பதில்லை - என்று கருத்து. ஆகவே ப்ராஜ்ஞேந ஆத்மநா - என்ற வரியானது உறக்கம் மற்றும் மரணம் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றைப் பற்றி உள்ளது.

அபாவாதிகரணம் ஸம்பூர்ணம்

அதிகரணம் - 6 - ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜாதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - உலகைப் படைப்பது போன்ற ப்ரஹ்மத்தின் செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவுக்கு இல்லை. போகத்தில் மட்டுமே ஒற்றுமை காணப்படுகிறது. முக்தாத்மா ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்புவதில்லை - என்பது போன்ற பலவும் நிரூபிக்கப்பட்ட உள்ளது.

4-4-17 ஜகத் வ்யாபாரவர்ஜம் ப்ரகரணாத் அஸந்நிஹிதத்வாத் ச

பொருள் - உலகைப் படைத்தல் போன்றவை தவிர்த்ததே ஆகும்; இது ப்ரகணத்தின் மூலம் காணலாம்; உலகைப் படைத்தல் போன்றவை கூறும் ப்ரகரணங்களில் கூறப்படவில்லை.

விஷயம் - உலகை படைத்தல் போன்ற பரமபுருஷனுக்கு மட்டுமே உரிய செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவுக்கு உள்ளதா? அதாவது முக்தாத்மாவுக்கும் ஸர்வேச்வரத்வம் உள்ளதா? அல்லது பரமாத்ம அநுபவமே உள்ளதா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - முக்தனுக்கு ஸர்வேச்வரத்வம் உள்ளது. ஏன்? முக்தன் பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமை அடைகிறான் என்பதை முண்டக உபநிஷத் (3-1-3) - நிரஞ்ஜந பரமம் ஸாம்யம் உபைதி - பரமாத்மாவுடனான மேலான ஒற்றுமையை அடைகிறான் - போன்ற ச்ருதிகளில் காணலாம். மேலும் முக்தாத்மா ஸத்யஸங்கல்பத்துடன் கூடியவன் என்று முன்னரே கூறப்பட்டது. ஆகவே உலகைப் படைத்தல் போன்ற பரமபுருஷனுக்கே உரிய செயல்பாடுகள் முக்தாத்மாவிடம் இல்லை என்று கொண்டால், பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமையும் ஸத்யஸங்கல்பத்வமும் முக்தாத்மாவுக்குப் பொருந்தாமல் போய்விடும். ஆகவே ஸத்யஸங்கல்பத்வம் மற்றும் பரமஸாம்யத்வம் (பரமாத்மாவுடனான ஒற்றுமை) ஆகிய இரண்டும் முக்தாத்மாவுக்குப் பொருந்தவேண்டும் என்றால், அனைத்து உலகங்களையும் படைத்தல் என்னும் ஐச்வர்யமும் முக்தனுக்கு உண்டு என்றே கொள்ளவேண்டும்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம் - உலகைப் படைத்தல் தவிர்த்து - என்றே கொள்ளவேண்டும். ஜகத்வ்யாபாரம் என்பது அனைத்துவிதமான சேதனங்கள் மற்றும் அசேதனங்களின் ஸ்வரூபம், இருப்பு மற்றும் அவற்றின் செயல்பாடுகள் (ஸ்வரூபம், ஸ்திதி மற்றும் ப்ரவ்ருத்தி) ஆகியவற்றை நியமிப்பதாகும். கர்மபந்தம் நீங்கிய ஒருவனுக்கு, இத்தகைய செயல்பாடுகள் விலகுவது என்பதே ஐச்வர்யம் ஆகிறது. ஏன்? ப்ரகரணாத் - அனைத்து உலகங்களையும் படைத்து நியமிப்பது ப்ரஹ்மமே என்று தைத்திரீயம் (3-1) - யதோ வா இமாநி ஜீவந்தி யத்ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி தத் விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத்ப்ரஹ்ம - எதனிடம் இந்த பூதங்கள் உண்டாகின்றனவோ; எதனால் இவை வாழ்கின்றனவோ; எதில் சென்று ப்ரளயத்தில் இவை ஒடுங்குகின்றனவோ; அதுவே ப்ரஹ்மம்; அதனை நீ அறிவாயாக - என்று கூறுவது காண்க. இப்படிப்பட்ட "உலகத்தை நியமித்தல்" என்பது முக்தாத்மா ஒருவனுக்கும் சாதாரண விஷயமே என்று கொண்டால், இந்தச் செயல்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கே உரிய ஸர்வேச்வரத்வம் என்பது பொருந்தாமல் போய்விடும். ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளின் லக்ஷணம் இது என்று கூறினால், அந்த லக்ஷணம் அதற்கு மட்டுமே இருந்தால் அல்லவோ அந்தப் பொருளை மற்றவற்றில் இருந்து தனியாகப் பிரித்து அறிய இயலும்? கீழே உள்ள வரிகள் காண்க:

- சாந்தோக்ய உபநிஷத் (6-2-2, 3) - ஸதேவ ஸோம்யே தமக்ர ஆஸீத் ஏகம் ஏவ அத்வீதீயம் தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத் தேஜ: அஸ்ருஜத - இந்த உலகம் முதலில் ஸத் எனப்படும் ப்ரஹ்மமாகவே இருந்தது; ஒன்றாகவே இருந்தது; இரண்டாவது என்று ஏதும் இல்லாததாகவே இருந்தது; அப்போது ப்ரஹ்மம், "நான் பலவாகக்கடவேன்; பலவாகப் பிறப்பேன்", என்று ஸங்கல்பித்து தேஜஸ்ஸைப் படைத்தது.
- ப்ருஹத் உபநிஷத் (1-4-11) - ப்ரஹ்ம வா இதம் ஏவம் ஏவ அக்ர ஆஸீத் தத் ஏகம் ஸந்ந வ்யபவத் தச்ச்ரேயோ ரூபமத்ய ஸ்ருஜத க்ஷத்ரம் யாந்யேதாநி தேவத்ரா க்ஷத்ராணீந்த்ரோ வருண: சோமோ ருத்ர: பர்ஜந்யோ யமோ ம்ருத்யுரீசாந: - ப்ரளயத்தின்போது இந்த ப்ரஹ்மம் மட்டுமே இருந்தது; இது அப்போது சிறப்பு கொள்ளவில்லை; அப்போது சிறப்பான க்ஷத்ரிய ஜாதியைப் படைத்தது. அந்த ஜாதியில் இந்திரன், வருணன், ஸோமன், ருத்ரன், பர்ஜந்யன், யமன், ம்ருத்யு, ஈசாநன் உள்ளிட்டோர் தோன்றினர்.
- ஐதரேயம் (1-1, 2) - ஆத்ம வா இதம் ஏக ஏவ அத்ர ஆஸீத் நாந்யத் கிஞ்சந மிஷத் ஸ ஈக்ஷத லோகாந்நு ஸ்ருஜ இதி ஸ இமாந் லோகாநஸ்ருஜத - ப்ரளயத்தின்போது இந்த உலகம் ஆத்மா மட்டுமே கொண்டதாக இருந்தது; நாமம் மற்றும் ரூபங்களுடன் கூடிய ஏதும் இல்லை; அந்த ஆத்மா, "உலகங்களை நான் படைப்பேன்", என்று ஸங்கல்பம் செய்தது; அதன் பின்னர் உலகங்களைப் படைத்தது.
- மஹாநாராயண உபநிஷத் (1) - ஏகோ ஹ வை நாராயண ஆஸீத் ந ப்ரஹ்மா ந ஈசாந: நேமே த்யாவா ப்ருதிவீ ந நக்ஷத்ராணீ ந ஆப: ந அக்னீ: ந ஸோம: ந ஸூர்ய: ஸ ஏகாகீ ந ரமேதே தஸ்ய த்யாநாந்தஸ்தஸ்ய ஏகா கந்யா தசேந்த்ரியாணி - தொடக்கத்தில் நாராயணன் மட்டுமே இருந்தான்; நான்முகன் மற்றும் சிவன் இல்லை; இவை ஏதும் இல்லை; மேல் லோகமும் பூமியும் இல்லை; நக்ஷத்ரங்களும் இல்லை; அவன் தனியாக இருந்து இன்பம் கொள்ளவில்லை; அவன் ஸங்கல்பம் செய்தபோது இந்த்ரியங்கள் உண்டாயின.
- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (14-6-7-7) - ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந் ப்ருதிவ்யா அந்தர: - யார் பூமி முதலான அனைத்தின் உள்ளே புகுந்து நியமிக்கிறானோ.
- ஸதபத ப்ராஹ்மணம் (14-6-7-30) - ய ஆத்மநி திஷ்டந் - யார் ஆத்மாவில் புகுந்து நியமிக்கிறானோ

மேலே உள்ள வரிகளில் பரம்பொருளுக்கே உலகைப் படைத்தல் முதலான செயல்கள் கூறப்பட்டன. இந்த வரிகளில் முக்தனைப் பற்றிய பேச்சுக்கே இடம் இல்லாமல் உள்ளது. ஆகவே இந்த உலகைப் படைத்தல் போன்ற செயல்கள் முக்தாத்மாவுக்கு இல்லை. எனவே முக்தனின் செல்வம் என்பது உலகைப் படைத்தல், நியமித்தல் போன்ற செயல்கள் அற்றதே என்றாகிறது.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 71)

பாகவத அபசாரமே முதன்மையாக விலக்கப்படவேண்டியது

மூலம் - இப்படி இவனுக்குப் பரிஹரணியங்களானவற்றில் ராஜதாராபராதம் போலே பாகவதாபசாரம் ப்ரதாநமென்னுமிடத்தை ஏவம் முக்திபலா நியம: தத்வஸ்தாவத்ருதே: தத்வஸ்தாவத்ருதே: என்கிற ஸூத்ரத்திலே பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - ப்ராயச்சித்தம் செய்யவேண்டிய அபசாரங்களில் அரசனின் பத்தினிகளுக்குச் செய்த அபசாரம் போன்று முதன்மையாக உள்ளது பாகவத அபசாரமே ஆகும். இதனை ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் பாஷ்யகாரர் (3-4-51) - ஏவம் முக்திபலா நியம: தத்வஸ்தாவத்ருதே: தத்வஸ்தாவத்ருதே: - முக்தி என்னும் பலன் உடனே கைகூடும் என்னும் அவசியம் இல்லை; அதற்கும் சில காலநிர்ணயம் உள்ளது - என்று அருளிச்செய்தார்.

மூலம் - ஆனபின்பு ஜாதி குண வ்ருத்தாதிகளாலே உத்க்ருஷ்டரான பராசர வ்யாஸ சுக செநக நாதமுனி ப்ரப்ருதிகளுக்கும் தனக்கும் பாகவதத்வாதிகளும் பரமபுருஷார்த்த லாபமும் துல்யமாயிருந்தாலும் பகவத்பரிக்ரஹமான கோ-கோபஜாதிகளுடையவும், துளஸீ-சம்பகாதிகளுடையவும், கோமய-ம்ருகமதாதிகளுடையவும் வைஷம்யம் போலே பகவதஸங்கல்ப விசேஷ ப்ரயுக்தமான தத்ததுபாதி ஸ்வபாவத்தாலே ஸித்தங்களான உத்கர்ஷாபகர்ஷங்களை அஸூயா ப்ராதூர்பாவ ப்ரகணத்தில் ஆப்நாதமானபடியே திரஸ்கரிக்க நினையாதொழியவும், ஜாத்யாத்யுபாதிகளாலே பாகவதர் திறத்தில் அநுஜ்ஞா பரிஹாரெள தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜயோதிராதிவத் என்கிற ந்யாயத்தாலே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி விசேஷங்களுக்கு யதா சாஸ்த்ரம் நியமமுண்டானாலும் ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: என்றும், ஸம்ருத: ஸம்பாஷிதோ வா அபி என்றும், ய: சூத்ரம் பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா வீசுஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: என்றும், தஸ்மாத்விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத்

ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய: என்றும், பயிலும் சடரொளி, நெடுமாற்கடிமைகளிலும் விசேஷித்தபடியே ப்ரதிபத்தியில் குறையற்றிருக்கவும், இப் ப்ரதிபத்தி மாத்ரத்தாலும் தஸ்யேதமித தீஹேதுரப்யுபகாரீ என்கிறபடியே பரிபூர்ண விஷயத்தில் சேஷத்வோசித கிஞ்சித்காரமான கைங்கர்யம் ஸித்தமென்றிருக்கவும், இந்நிலைகளில் ஒன்று கோணினபோது ஸர்வம் ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதமார்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம் என்கிறபடியே ம்ருத்யுவின் கடைவாயிலே அகப்பட்டாற்போலே நடுங்கி, க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்பச்யாம்யஹம் சுகமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷமணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் என்றும், யதி கிஞ்சிததீக்ராந்தம் விச்வாஸாத் ப்ரணயேந வா ப்ரேஷ்யஸ்ய சுகமிதவ்யம் மே ந கச்சித் அபராத்த்யதி என்றும், யச்ச சோகாபி பூதஸ்ய ச்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் மயா த்வம் புருஷாண்யுக்தஸ்த்சத்வம் சுகந்தும்ஹஸி என்றும் மஹாராஜருடையவும் இளையபெருமாளுடையவும் அந்யோந்ய ப்ரஸாதந ப்ரகாரம் சொல்லுகிற ச்லோகங்களைப் பராமர்சித்து அப்படியே ஈர்த்தவாய் தெரியாமல் வஜ்ரலேப கடிதமானாற் போலே பொருந்திப் போரவும் ப்ராப்தம்.

விளக்கம் - தங்களுடைய குலம், ஒழுக்கம், நடத்தை, எம்பெருமானிடம் உள்ள பக்தி, வாழ்க்கையின் புருஷார்த்தத்தை உணர்ந்து அடைந்த தன்மை போன்றவற்றில் சிறந்தவர்களான பராசரர், வ்யாஸர், சுகர், சௌனகர், நாதமுனிகள் ஆகியவர்களுக்கும் தனக்கும் பக்தி உள்ளிட்ட அதே தன்மைகளில் ஒற்றுமைகள் உள்ளன என்று சிலர் எண்ணலாம். அப்படி இருந்தாலும் அவர்கள் போன்றவர்களைத் தங்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்று துச்சமாக எண்ணக்கூடாது. எம்பெருமானுக்கே ஏற்புடைய பொருள்களாக பசுக்கள்-ஆயர்கள், துளஸி-சம்பக மலர்கள், பசுவின் சாணம்-கோரோசனம் இருந்தாலும் முதலில் உள்ள பொருள்கள் (பசு, துளஸி, பசுவின் சாணம்) உயர்ந்தவை என்றே கருதப்படுகின்றன. அப்படியாக உயர்ச்சி-தாழ்ச்சி என்பதான பொறாமையைத் தோற்றுவிக்கவல்ல தன்மைகள் காரணமாக உயர்ந்தவர்களை ஒருபோதும் தாழ்வாக எண்ணும் எண்ணம் உண்டாகக்கூடாது. இதனை அஸூயா ப்ராதுர்பாவ ப்ரகரணத்தில் பொறாமை ஏற்படுவதற்கான விளக்கத்தில் காணலாம் (குறிப்பு: ரஹஸ்யாம்நாயத்திற்கு ஏற்ப அந்தணன் உள்ளிட்ட நான்கு வர்ணங்களுக்கும் தனித்தனி கர்மங்கள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. த்ரேதாயுகத்தின் தொடக்கத்தில் இவர்களுக்குள்ளே பொறாமை உணர்வு தலைதூக்கியது. ஒருவர் மற்றவருக்கு உதவுவதில்லை என முடிவு செய்தனர். இது போன்ற பொறாமை இருக்கக்கூடாது என்று கருத்து). வர்ணத்திற்கு ஏற்ப ஒரு சில செயல்களைச் செய்யவேண்டும் என்பதும், ஒரு சிலவற்றைச் செய்யக்கூடாது என்பதும் பாகவதர்களாக இருந்தாலும் பொருந்தும் என்பதை ப்ரஹ்மஸூத்ரம் (2-3-47) - அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜ்யோதிராதிவத் - ஒரு வர்ணத்திற்கு ஒரு செயலை அனுமதிப்பதும், மற்றொரு வர்ணத்திற்கு அதே செயலை மறுப்பதும் அந்தந்த சரீர்

தொடர்பினால் ஆகும் - என்பதன் மூலம் உணரலாம். இப்படிப்பட்ட விதிகள் உள்ளபோதிலும் கீழே உள்ள கருத்துக்கள் கவனிக்க.

கீழே உள்ள பல வரிகளில் கூறப்பட்டது போன்று பாகவதர்கள் விஷயத்தில் நாம் சிறிதளவும் மரியாதை குறைக்கக்கூடாது:

- கீதை (9-30) - ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: - என்னை மட்டுமே வேறு பலன் எண்ணாமல் வணங்குபவன் தனது வர்ணத்திற்கு மாறான செயல்களைச் செய்தபோதிலும், அவன் மிகவும் மதிக்கத்தக்கவனே.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (31-55) - ஸ்ம்ருத: ஸம்பாஷிதோ வா அபி - ஒருவன் சண்டாளனாக இருந்தாலும் அவன் பகவத் பக்தி உள்ளவன் என்றால் அவனுடன் உரையாடினாலே தூய்மை அடையச் செய்கிறான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-26) - ய: சூத்ரம் பகவத்பக்தம் நிஷாதம் ச்வபசம் ததா வீக்ஷதே ஜாதிஸாமாந்யாத் ஸ யாதி நரகம் நர: - சூத்ரனாக இருந்தாலும், வேடனாக இருந்தாலும், நாயின் மாமிசத்தை உண்பவனாக இருந்தாலும் அவர்கள் எம்பெருமானின் பக்தர்கள் என்றால், அவர்களை அந்தந்த பிறப்பில் பிறந்த மற்றவர்கள் போன்று எண்ணி இகழும் ஒருவன் நரகம் புகுவான்.
- இதிஹாஸ ஸமுச்சயம் (25-2) - தஸ்மாத்விஷ்ணு ப்ரஸாதாய வைஷ்ணவாந் பரிதோஷயேத் ப்ரஸாதஸுமுகோ விஷ்ணு: தேநைவ ஸ்யாந்ந ஸம்சய: - எம்பெருமானின் கருணையையும் கடாசுஷத்தையும் பெறுவதற்கு அவனது அடியார்களை மகிழ வைக்கவேண்டும். இதனால் எம்பெருமான் மனம் குளிர்ந்து கடாசுஷிப்பான் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை.
- திருவாய்மொழி (3-7-1) - பயிலும் சுடரொளி - எம்பெருமானின் அடிமைகள் தனது அத்தனை பிறவியிலும் தனது எஜமானர்கள் - என்கிறார்.
- திருவாய்மொழி (8-10-1) - நெடுமாற்கடிமை - எம்பெருமானின் அடியார்களுக்குத் தொண்டு செய்யவேண்டும் என்று எண்ணிய உடனேயே கர்மபலன்கள் அழிந்துவிடுகின்றன.

மேலும் எம்பெருமானின் அடியார்களுக்கு உரிய மரியாதை செலுத்துவதில் எந்தவிதமான குறைகளும் இல்லாமல் பார்த்துக் கொள்வதை நமது கடமை என்றே

கொள்ளவேண்டும். இப்படியாக ஓர் எண்ணம் இருந்தாலே போதுமானது, அந்த எண்ணமே அனைத்தும் கொண்டவனான எம்பெருமானுக்குச் செய்யும் மிகப்பெரிய கைங்கர்யமாகும். தஸ்யேதமித தீஹேதுரப்யுபகாரீ - இவன் எம்பெருமானுக்கு உரியவன் என்று எண்ணும் எண்ணமே பல உபகாரங்களைச் செய்யவல்லதாகும். இத்தகைய எண்ணத்திலிருந்து சற்று மாறுபாடு தென்பட்டாலும், மரணத்தின் பிடியில் சிக்கிவிட்டோமோ என்ற எண்ணம் உண்டாகி நடுங்கவேண்டும். மஹாபாரதம் சாந்திபர்வம் (79-21) - ஸர்வம் ஜிஹ்யம் ம்ருத்யுபதமார்ஜவம் ப்ரஹ்மண: பதம் - அஹங்காரம் உள்ளிட்ட பலவும் ஸம்ஸாரத்திற்குக் காரணமான அறியாமையை ஏற்படுத்தும்; நேரான நடத்தைகள் மோக்ஷத்திற்குக் காரணமான ஞானத்தை அளிக்கும் - என்றது காண்க. எம்பெருமானின் அடியார்கள் விஷயத்தில் குற்றங்கள் இழைத்திருந்தால் அவர்களிடம் மன்னிப்பு கேட்கவேண்டும். இதனைக் கீழே உள்ள பல வரிகளின் மூலம் உணரலாம்:

- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (32-17) - க்ருதாபராதஸ்ய ஹி தே நாந்யத்ப்ச்யாம்யஹம் சக்ஷமம் அந்தரேணாஞ்ஜலிம் பத்த்வா லக்ஷமணஸ்ய ப்ரஸாதநாத் - அனுமன் சுகரீவனிடம், "நீ குற்றம் செய்துள்ளாய். ஆகவே லக்ஷமணனிடம் உனது கைகளைக் குவித்து வணங்கி, மன்னிப்புக் கேட்பதைக் காட்டிலும் வேறு ஒரு ப்ராயச்சித்தம் நான் அறியேன்", என்றான்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (36-11) - யதி கிஞ்சிததீக்ராந்தம் விச்வாஸாத் ப்ரணயேந வா ப்ரேஷ்யஸ்ய சக்ஷமிதவ்யம் மே ந கச்சித் அபராத்யதி - சுகரீவன் லக்ஷமணனிடம், "நம்பிக்கை அல்லது அன்பு காரணமாக நான் உம்மிடம் தவறாக நடந்து கொண்டிருந்தால், அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி வேண்டுகிறேன். என்னை மன்னிக்கவேண்டும். இந்த உலகில் குற்றம் செய்யாதவர்கள் யார்?", என்றான்.
- இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (36-20) - யச்ச சோகாபி பூதஸ்ய ச்ருத்வா ராமஸ்ய பாஷிதம் மயா த்வம் புருஷாண்யுக்தஸ்தச்ச த்வம் சக்ஷந்துமர்ஹஸி - லக்ஷமணன் சுகரீவனிடம், "துன்பத்தில் சிக்கிய இராமனின் சொற்களைக் கேட்டவுடன் எனக்கு உண்டான வேதனை காரணமாக நான் உம்மை கடுஞ்சொற்களால் பேசிவிட்டேன். அவற்றைப் பொறுக்கவேண்டும்", என்றான்.

இப்படியாக சுகரீவனும் லக்ஷமணனும் பேசிக்கொண்டவற்றை நன்கு ஆராயவேண்டும். இவற்றின்படியே, கத்தியால் பிளக்கப்பட்ட ஒரு பொருள்

வஜ்ரத்தால் ஒட்டப்படுவது போன்று நாம் அவமதித்த அடியார்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு, சமாதானம் செய்து கொள்ளவேண்டும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீவசனபூஷணம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 27)

53. இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் கல்யாண குணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

அவதாரிகை - "தன்னைப் பேணுவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்" என்று எம்பெருமான் வருகைக்குடலாக க்ருஷி பண்ணுகையும் அவன் வரக்கொள்ள அவனை யுபேசுஷிக்கையுமாகிற பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்குப்படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி பக்தியானது ஸ்வாவஸ்தா விசேஷங்களாலே சேதநர்க்கு விளைக்கும் பரஸ்பர விருத்த ஸ்வபாவங்கள் தத்விஷய மாத்ரத்திலன்றிக்கே தத்ஸம்பந்தி வஸ்துக்கள் விஷயமாகவும் காணலாமென்கிறார் மேல் (இந்த என்று தொடங்கி).

விளக்கம் - கடந்த சூர்ணையில், "தன்னைப் பேணுவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்" என்று கூறுவதன் மூலம் ஸர்வேச்வரன் வருவதற்காகச் செய்யவேண்டிய முயற்சிகள் அனைத்தையும் செய்தபடி இருத்தலும், அப்படி அவன் வந்தபோது அவன் தாமதமாக வந்தான் என்று அவனை வெறுப்பதுமான முரண்பட்ட செயல்களைப் பக்தியானது உண்டாக்கும் தன்மையை அருளிச்செய்தார். இப்படிப்பட்ட பக்தியானது தனது நிலை மாறுபாடு காரணமாக நமக்கு உண்டாகும் முரண்பட்ட நிலைகள் எம்பெருமான் விஷயத்தில் மட்டுமே அல்ல, அவன் தொடர்புடைய பொருள்கள் விஷயத்திலும் ஆக்கிவிடுவதை இந்தச் சூர்ணையில் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இந்த ஸ்வபாவ விஷயங்கள்) என்று - கீழ்ச் சொன்னவை தன்னையே சொல்லுகிறதன்று, இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்களென்றபடி.

அவையாவன - அநுபாவ்ய விஷய மொருபடிப்பட்டிரா நிற்கச்செய்தே, அத்தை யநுபவிக்கிறவர்களுக்கு தாரகமாய்த் தோற்றுகையும், பாதகமாய்த் தோற்றுகையும். (கல்யாண குணங்கள்) இத்யாதி. "கோவிந்தன் குணம் பாடி யாவி காத்திருப்பேனே" என்று தாரகமாகவும், "வல்வினையேனையீர்க்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - கல்யாண குணவிஷயமாகவும்; "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கனறியென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே - திருச்சர விஷயமாகவும்; "திருமாலைப் பாடக் கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே - திருநாம விஷயமாகவும்; "எங்களுக்கேயொருநாள் வந்தூதவுன் குழலின்னிசை போதராதே" என்று தாரகமாகவும், "அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவும் காணலாமென்றபடி.

விளக்கம் - "இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள்" என்பதன் மூலம் கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்டவையே மீண்டும் இங்கு விசேஷங்கள் - என்பதைக் கூறுகிறார். இத்தகைய விசேஷங்கள் என்னவென்றால் - அநுபவிக்கப்படுகின்ற பொருளானது ஒரே தன்மையுடன் இல்லாமல் இருத்தலும், அந்த ஒரு பொருளே நன்மை அளிப்பதாகவும் தீமை என்ற தோற்றத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் உள்ளது - என்பதாகும். "கல்யாண குணங்களிலும்" என்பதன் மூலம்: நாச்சியார் திருமொழி (8-3) - கோவிந்தன் குணம் பாடி யாவி காத்திருப்பேனே - என்று அவன் திருக்குணங்கள் தனக்கு உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான ஒன்றாக உள்ளதையும்; திருவாய்மொழி (8-1-8) - வல்வினையேனை யீர்க்கின்ற குணங்களையுடையாய் - என்று அந்தக் குணங்களே தன்னை பித்துப்பிடித்து நாசம் செய்வதாக உள்ளதையும் கூறுவதால் - கல்யாண குண விசேஷமாகவும்; "திருச்சரங்களிலும்" என்பதன் மூலம்: பெரியதிருமொழி (7-3-4) - சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கனறியென் மனந்தாழ்ந்து நில்லாதே - என்று அவனது அம்புகளே தான் உயிர்வாழக் காரணமாக உள்ளதையும், பெரியதிருமொழி (10-2-9) - சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற - என்று அந்த அம்புகளே தனக்குத் தீமை ஏற்படுத்துவதாக உள்ளதையும் கூறுவதால் - திருச்சரங்கள் விஷயமாகவும்; "திருநாமங்கள்" என்பதன் மூலம்: திருநெடுந்தாண்டகம் (14) - திருமாலைப் பாடக்

கேட்டு மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே - என்று அவனது திருநாமங்களே தான் தரிப்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதையும், திருவாய்மொழி (9-5-8) - கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர் - என்று அந்தத் திருநாமங்களே தனக்குப் பாதமாக உள்ளதையும் கூறுவதால் - திருநாமங்கள் விஷயமாகவும்; "திருக்குழல் ஓசையிலும்" என்பதன் மூலம்: பெருமாள் திருமொழி (6-9) - எங்களுக்கேயொருநாள் வந்தாதவன் குழலின்னிசை போதராதே - என்று அவனது குழல் ஓசை மட்டுமே தாங்கள் உயிர் வாழக் காரணமாக உள்ளதையும், திருவாய்மொழி (9-8-5) - அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ - என்று அந்தக் குழல் ஓசையே தன்னை அழிப்பதாகவும் கூறுவதால் - திருக்குழல் ஓசை விஷயமாகவும் காணலாம் (அதாவது நமது பக்தி காரணமாக அவன் மட்டுமே முரண்பட்ட தன்மை உடையவனாக நமக்குத் தோன்றுகிறான் என்பது மட்டும் அல்ல, அவனுடன் தொடர்புடைய பலவும் அவ்விதமே உள்ளதைக் காணலாம் என்றார்).

வ்யாக்யானம் - என்றுமொக்க போக்யங்களாயிருந்துள்ள கல்யாண குணாதிகள் தாரகமாய்த் தோற்றுவது, பாதகமாய்த் தோற்றுவதாகிறது - அது போக்தாக்களான விவர்களுடைய ப்ரேம ஸ்வபாவ விசேஷங்களாலேயிறே; அல்லது குணாதிகளின் ஸ்வரூப பேதத்தாலன்றே. ஆகையால், பக்த்யவஸ்தாபேத ஜநிதங்களான ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் இவ்வோ வஸ்துக்கள் விஷயமாகவுங் காணலாமென்கிறது. குணாதிகள் தாரகங்களாகவும் பாதகங்களாகவும் பேசுகிறவிடத்தில் இரண்டுமொருவர் பேச்சன்றிக்கே யிருந்ததேயாகிலும், ஆழ்வார்களெல்லாரும் ஏக ப்ரக்ருதிகளாகையாலும், எல்லாருடைய பக்தியும் பகவத் ப்ரஸாத லப்தையான பரபக்தியாகையாலும், அந்த பக்தி ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் காட்டுகிற மாத்ரமே யிவ்விடத்தி லபேசுஷிதமாகையாலே விரோதமில்லை. "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்கிறவிது பராஜித ராசுஸர் பாசுரமன்றோ, அத்தை, "சரங்களாண்ட" என்கைக்கு ப்ரதிகோடியாகச் சொல்லலாமோ வென்னில்; ராமவிஜயம் தமக்கிஷ்டமாகையாலே, அந்த விஜயத்துக்கிலக்காய், தோற்ற ராசுஸர் தசைபிறந்து, பிராட்டிமார் தசை பிறந்து போசுமாப் போலே தாமான தன்மை தோற்றாதே தோற்ற ராசுஸர் பாசுரத்தாலே விஜயத்தைப் பேசியநுபவிக்கிறா ரென்றிறே இத்திருமொழிக்கு வ்யாக்யானம் பண்ணியருளுகிற வாசார்யர்களருளிச்செய்வது. ஆகையால் தம்முடைய ப்ரேம ஸ்வபாவத்தாலே ததஸ்தாபந்நமான பின்பு திருச்சரங்கள் பாதகமாய்த்ததும் தமக்கேயாய்த் தோற்றிப் பேசுகையாலே அப்படி சொல்லக் குறையில்லை.

விளக்கம் - எப்போதுமே இன்பம் அளிக்கவல்லதாக உள்ள அவனது திருக்கல்யாண குணங்கள் உள்ளிட்ட பலவும் நன்மை அளிப்பதாகவும் உயிர் வாழ இன்றியமையாதவை எனவும் தோன்றுவதும், அதே பொருள்கள் தீமை அளிப்பதாகத் தோன்றுவதும் எப்படி? அது அனுபவிப்பவர்களின் ப்ரேமை எத்தகையது என்பதன் அடிப்படையில் அமைகின்றது. இவ்விதம் அல்லாமல், முரண்பாடாக உள்ள தன்மை என்பது திருக்கல்யாணகுணங்கள் முதலானவற்றின் தன்மைகளில் உள்ள வேறுபாடுகளால் அல்ல. ஆகவே பக்தியின் நிலைகளில் உள்ள வேறுபாடுகள் காரணமாக உண்டாகும் செயல் விசேஷங்கள் இப்படிப்பட்ட பல பொருள்களின் விசேஷங்களாகப் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம் என்கிறார். மேலே உள்ள எடுத்துக்காட்டுகளில், திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்ற பலவும் நன்மை அளிப்பதாகவும், தீமை அளிப்பதாகவும் கூறப்பட்டபோதிலும் அங்குள்ள இரண்டுவிதமான பாசுரங்களை (நன்மை அளிப்பதைக் கூறும் பாசுரம், தீமை அளிப்பதைக் கூறும் பாசுரம்) ஒருவரே அருளிச்செய்யவில்லையே என்று கேள்வி கேட்கலாம் (அதாவது ஒருவரே இரண்டையும் கூறியிருந்தால் முரண்பட்ட தன்மைகள் வெளிப்படும். ஆனால் இருவர் கூறியதால், ஒருவருக்கு நன்மை அளிக்கும் பொருள் மற்றவருக்குத் தீமை அளிக்கலாமே என்பது இயல்பான சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் எழும் கேள்வி). இந்தச் சந்தேகம் எழ அவசியமே இல்லை - காரணம், ஆழ்வார்கள் அனைவரும் ஒரே தன்மை உள்ளவர்கள், அவர்கள் அனைவரது பக்தி என்பது எம்பெருமானின் கடாசுஷம் காரணமாக உண்டான பரபக்தியே ஆகும் - எனவே பக்தியின் தன்மை குறித்து மட்டுமே இங்கு கூறப்படுவதால் எந்தவிதமான முரண்பாடும் இல்லை என்றாகிறது. பெரியதிருமொழி (10-2-9) - சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற - என்று கூறப்படும் பாசுரம் இராமனிடம் தோற்றுப்போன அரக்கர்கள் கூறுவது அல்லவோ? இதனை எவ்விதம் பெரியதிருமொழி (7-3-4) - சரங்களாண்ட - என்ற பாசுரத்திற்கு முரண்பட்ட தன்மை அளிக்கிறது என உரைக்க இயலும் (அதாவது நன்மை அளிப்பதாகக் கூறுவதும், தீமை அளிப்பதாகக் கூறுவதும் பக்தியினால் கட்டுண்டவன் அல்லவோ கூறவேண்டும்?). அதாவது இராமனின் வெற்றி என்பது தனக்கு விருப்பமான ஒன்று என ஆழ்வார் உள்ளார். இதன் காரணமாக இவர் செய்தது என்னவென்றால் - நாயகி பாவத்தை எடுத்துக்கொண்டு பேசுவது போன்று இங்கு இவர் அரக்கர்களின் பாவத்தை எடுத்துக்கொண்டு, தான் பேசுவது போன்று அல்லாமல், தோற்றுப்போன அரக்கர்கள் மூலமாக வெற்றியைக் கூறி அனுபவிக்கிறார் என்று கருத்து - இப்படி அல்லவோ இந்தத் திருமொழிக்கு நமது

பூர்வர்கள் வ்யாக்யானம் இட்டனர்? எனவே தனக்குப் பெருகி நின்ற ப்ரேமை காரணமாக, அந்த அரக்கர்களின் நிலையில் நின்று, அவர்களுக்குத் தீமை செய்யும் அம்புகள் தனக்கும் தீமையே செய்தன என்று மயங்கிப் பேசுவதால் இங்கு எந்த வ்ரோதமும் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - அதவா, (தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்) என்ற விவையிரண்டாலும் அவன் தானே வருமளவும் தரியாமல் வரவுக்குடலாக யத்நிக்கப் பண்ணுவது, வரக்கொள்ள ப்ரணயரோஷத்தாலே தள்ளித் தரித்திருக்கப்பண்ணுவதாம் படியையிறே சொல்லிற்று; இப்படி விருத்த ஸ்வபாவங்களை யொன்றுதானே செய்கிறார் (இந்த) என்று தொடங்கி. அதாவது - இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள், "கோவிந்தன் குணம்பாடி" என்று தொடங்கி கீழ்சொன்னபடியே ஒரு தசையிலே தாரகமாகப் பேசுவது, ஒரு தசையிலே பாதகமாகப் பேசுவதும், இவர்களுக்கு தரிப்பும் பாதையுமாகிற விருத்த ஸ்வபாவங்களை விளைக்கிற கல்யாணகுணாதிகளிலேயுங் காணலாமென்கை. ஆக, (ப்ரபத்திக்கு) என்று தொடங்கி இவ்வளவாக - ப்ரபத்தி வைபவத்தையும்; தத்விஷய வைபவத்தையும், தத்திகாரி த்ரைவித்யத்தையும், த்ரிவித ப்ரபத்தியிலும் பக்திபாரவச்ய ஹேதுக ப்ரபத்தியினுடைய முக்க்யத்தையும், அது தனக்கு ஸ்வ ஹேதுபூத பக்த்யவஸ்தா பேதத்தால் வரும் குலைதலையும், அந்த பக்த்யவஸ்தாபேதஞ் செய்விக்கு மம்சங்களையு மருளிச்செய்தார்.

விளக்கம் - அல்லது கடந்த சூர்ணையான "தன்னைப் பேணவும் பண்ணும் தரிக்கவும் பண்ணும்" என்பதற்கு இங்கு வேறுவிதமாகவும் பொருள் உரைக்கலாம். கடந்த சூர்ணையில் கூறப்பட்ட பொருள் - அவன் தானாகவே தன்னைத் தேடி வரும்வரை பொறுத்துக்கொள்ள இயலாமல், அவன் விரைந்து வரும் பொருட்டு தானே சில முயற்சிகளில் ஈடுபடுவதும்; அவன் தாமதமாக வந்த காரணத்தால் அவனை வெறுத்து ஒதுக்குவது போன்று செய்வதும் - என்பதாகும். இப்படிப்பட்ட மாறுபட்ட தன்மைகளை ஏற்படுத்தும் பொருள் ஒன்றுதான் இருக்க இயலும்; இதனை ஏற்படுத்தும் வேறு பொருள்களும் உள்ளனவோ, இந்தத் தன்மையை வேறு பொருள்களிலும் காணலாமோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். இப்படிப்பட்ட நிலைமாறுபாடுகள் "கோவிந்தன் குணம்பாடி" என்று தொடங்கி மேலே கூறியபடி ஒரு நிலையில் இவர்களுக்கு நன்மை அளிப்பதற்குக் காரணமாகவும், மற்றோரு நிலையில் இவர்களுக்குத் தீமை அளிப்பதற்குக் காரணமாகவும் உள்ளது என்று பேசும்படிச் செய்கின்ற தன்மை; அதாவது

இவர்களுக்கு இன்பமும் துன்பமும் என்பதான மாறுபட்ட நிலைகளை ஏற்படுத்தும் தன்மை - இவற்றைத் திருக்கல்யாண குணங்கள் போன்றவற்றிலும் காணலாம் என்கிறார் - எனவும் பொருள் கூறலாம். ஆகவே "ப்ரபத்திக்கு" என்றுள்ள சூர்ணை 37 தொடங்கி, இந்தச் சூர்ணை முடிய கீழே உள்ள பலவற்றையும் அருளிச்செய்தார்.

- ப்ரபத்தியின் பெருமை
- ப்ரபத்தி செய்யும் வஸ்துவின் (ப்ரபத்திக்கு இலக்கான அர்ச்சை) மேன்மை
- ப்ரபத்தி செய்கின்ற அதிகாரிகளின் மூன்றுவிதமான பிரிவுகள்
- மூன்று வகையான அதிகாரிகள் செய்யும் ப்ரபத்தியில் பக்தியின் அடிப்படையில் உள்ள ப்ரபத்தியே உயர்ந்தது என்றும், அத்தகைய ப்ரபத்தியே முக்கியம் என்றும் கூறுதல்
- அத்தகைய ப்ரபத்தி ஏற்படுவதற்குக் காரணமாகத் தன்னிடம் உள்ள பக்தியால் தனக்கு உண்டாகும் நிலைகுலைதல்
- பக்தி நிலை வேறுபாடுகளால் ஏற்படும் மாற்றங்கள்.

ஸ்வாமி பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

.....தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 37)

1-2-4 இல்லது முள்ளதும் அல்ல தவனுரு

எல்லையி லந்நலம் புல்குபற் றற்றே

பொருள் - ஸர்வேச்வரனின் ரூபம் என்பது அழிந்து போகின்ற உடல், அழியாத ஆத்மா ஆகியவற்றின் தன்மையைக் கொண்டது அல்ல; அது எல்லையற்ற ஆனந்தமயமானது. ஆகவே உலகவிஷயங்களின் மீது உள்ள ஆசையை நீக்கி நீ அவனைப் பற்றுவாயாக.

அவதாரிகை - விடுகிறவைபோலே அபோக்யமுமாய், ஸதோஷமுமாயிராதென்று பற்றப்படுகிற விஷயத்தினுடைய போக்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

பொருள் - சித், அசித் வஸ்துக்கள் போன்று இன்பம் அற்றதாகவும், தோஷங்களுடன் கூடியதாகவும் இருக்காது என்று பற்றப்படுகின்ற விஷயமான ஸர்வேச்வரனின் இனிமையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இல்லதும்) ப்ரமாணபோக்யமல்லாமையால் வரும் துச்சத்வத்தைப் பற்றவாதல், ப்ரதீதிமாத்ரமாய் பாதயோக்யமான மித்யாத்வத்தைப் பற்றவாதல் - "இல்லது" என்கிறதன்று; விநாசித்வத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறது. (உள்ளதும்) இல்லாதான வஸ்துவில் வ்யாவ்ருத்தியைப் பற்ற "உள்ளது" என்கிறது; யதஸ்தி யந்நாஸ்தி என்றும், ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச என்றும் சொல்லக்கடவதிறே சிதசித்துக்களை. அன்றியே ஆத்மாவுக்கு இருப்பிடமான சரீரத்தின் படியும், அதை இருப்பிடமாகவுடைய ஆத்மாவின் படியும்ல்ல என்றுமாம். (அல்லதவனுரு)

நச்வரமாயிருக்கிற அசித்தின் படியும்ன்று; அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே "அஹம் ஸுகீ, அஹம் து:கீ" என்கிற சேதநன்படியும்ன்று அவன் ஸ்வரூபம்.

விளக்கம் - (இல்லதும்) - ப்ரமாணங்கள் மூலம் அறிய இயலாததால், முயல்கொம்பு போன்று உலகில் இல்லாத தன்மை கொண்டதைப் பற்றவேண்டாம்; முத்துச்சிப்பி வெள்ளியாகத் தோன்றுவது போன்று கண்களால் கண்டு, அதன் பின்னர் ப்ரமாணங்கள் மூலம் இல்லை என்ற தன்மையையும் பற்றவேண்டாம் - இப்படியாகச் சூந்யவாதியும் மாயாவாதியும் கூறிய கருத்தின்படி "இல்லது" என்று ஆழ்வார் கூறவில்லை. தோன்றி மறையும் மின்னல் போன்று அழியும் தன்மை கொண்டதால் இல்லது என்று அருளிச்செய்தார். (உள்ளதும்) - அழியக்கூடிய பொருளைக் காட்டிலும் இருக்கின்ற வேறுபட்ட தன்மையை கொண்ட உயிரை "உள்ளதும்" என்கிறார். விஷ்ணுபுராணம் - யதஸ்தி யந்நாஸ்தி - உள்ளது எனப்படும் உயிர், இல்லாதது எனப்படும் சரீரம் - என்றும், தைத்திரீய உபநிஷத் - ஸத்யஞ்சாந்ருதஞ்ச - ஸத்யம் என்று கூறப்படும் உயிரும், பொய்மை எனப்படும் சரீரமும் - என்றும் கூறியது காண்க. அல்லது ஆத்மாவிற்கு இருப்பிடமாகச் சரீரமும், சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மாவும் "இல்லது, உள்ளது" எனப்பட்டது எனலாம். (அல்லதவனுரு)- அழிந்து போகின்ற சரீரத்தின் தன்மையும் அல்ல; சரீரத் தொடர்பால், "நான் சுகம் உடையன், நான் துன்பம் உடையவன்", என்னும்படி சேதனத் தன்மையும் கொண்டதாக அவன் ஸ்வரூபம் இல்லை.

வ்யாக்யானம் - ஆனால் எங்ஙனேயிருக்கும் என்னில், (எல்லையில் அந்நலம்) ஆநந்தமய: என்றும், "உணர்முழுநலம்" என்றும், "ஓடியாவின்பப் பெருமையோன்" என்றும், "சுடர்ஞானவின்பம்" என்றும், "ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோஸௌ" என்றும் சொல்லலாம்படி இருக்கும். (புல்கு) அங்கநாபரிஷ்வங்கம் போலே போக ரூபமாயிருக்குமிறே குணஜ்ஞாநமுடையவனுக்கு குணாதிக விஷயாநுபவம். (பற்றற்றே) அதுசெய்யுமிடத்தில் இருகரையனாகையன்றிக்கே புறம்புள்ள பற்று அற்றே புல்கு. பற்றிலார் பற்ற நின்றானிறே அவன்; ஆகையாலே பற்றற்றே புல்கவேணும்.

விளக்கம் - ஆகவே எப்படி இருக்கும் என்றால் - அருளிச்செய்கிறார். எல்லையில்) (அந்நலம் - ஆனந்தமய: என்றும், (1-1-2) - உணர்முழுநலம் - என்றும், (8-8-2) - ஓடியாவின்பப் பெருமையோன் - என்றும், (10-10-10) - சுடர்ஞானவின்பம் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் - ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோஸௌ -

அனைத்துவிதமான கல்யாண குணங்களையும் இயல்பாகவே உடையவன் - என்றும் கூறும்படி அவன் ஸ்வரூபம் இருக்கும். (புல்கு) - அவனது குணங்களைப் பற்றிய ஞானம் உள்ளவனுக்குக் குணங்களால் நிறைந்த எம்பெருமானின் அனுபவம் அங்கநாபரிஷ்வங்கம் (பெண்ணின் சேர்க்கை) போன்று போகரூபமாக இருக்கும். (பற்றற்றே)- அப்போது உலகவிஷயங்கள், பகவத்விஷயம் என்ற இரு கரையில் நிற்காமல் வெளிவிஷயங்களின் பற்றுக்களை அறுத்துப் பற்றவேண்டும். திருவாய்மொழி (7-2-7) - பற்றிலார் - என்னும்படி உள்ளவன் அவன். ஆகவே பற்றில்லாமல் புல்கவேண்டும்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருமாலை

(பகுதி - 60)

45. வளவெழும் தவள மாட மதுரைமா நகரம் தன்னுள்
கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை அரங்கமாலைத்
துளவத் தொண்டாய தொல்சீர்த் தொண்டரடிப்பொடி சொல்
இளைய புன் கவிதையேலும் எம்பிராற்கினியவாரே.

பொருள் - அழகுள்ளதும், வெண்மையான நிறம் கொண்டதும் ஆகிய மாடங்கள் கொண்டதும் பெருமை நிறைந்ததும் ஆகிய வடமதுரா நகரத்தில் மதம் ஊட்டவல்ல உணவைக் கொண்டதான மிகப்பெரிய யானையாகிய குவலயாபீடம் என்ற யானை கண்ணளாய் வந்த திருவரங்கன் அழித்தான். அத்தகைய அழகியமணவாளனைக் குறித்து, திருத்துழாய் கைங்கர்யம் செய்துவரும் தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிய இந்தப் பாசுரங்கள் சொற்சுவை மற்றும் பொருட்சுவை ஆகியவற்றில் தோஷங்களுடன் கூடியிருந்தாலும், என்னுடைய நம்பெருமாளுக்கு இனிமையாக எவ்விதம் உள்ளதோ?

அவதாரிகை - நிகமத்தில் குவலயாபீடத்தைப் போக்கினாற்போல, தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கின்படியைச் சொல்லிப் பெரியபெருமாளுடைய ப்ரீதியே தமக்கு ப்ரயோஜநமென்று முடிக்கிறார்.

விளக்கம் - இறுதியாக, அழகியமணவாளன் எவ்விதம் குவல்லாபீடம் என்னும் யானையை அழித்தானோ அதுபோன்று, தான் (ஆழ்வார்) அவனை அடைவதற்குத் தடையாக இருந்த பாவங்களையும் அழித்தான் என்று கூறி, அந்த அழகியமணவாளனின் மகிழ்ச்சியே தனக்குப் பலன் என்று கூறி முடிக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வளவெழும் தவளமாட) - அழகு மிக்கிருப்பதாய், வெள்ளியாலே செய்தாற்போலே அதிதவளமான மாடங்களையுடைத்தாயிருக்கை. திருவவதரித்தவன்று கோடிக்கப்பெறாத இழவு தீருகிறார். வில்விழவுக்காகக் கம்ஸன் கோடித்தபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். வளம் - அழகு, எழுச்சி - மிகுதி.

(மதுரைமாநகரந்தன்னுள்) - ப்ரதமத்தில் வாமநாச்ரமமாய், பின்பு ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான் படைவீடுசெய்து, பின்பு க்ருஷ்ணன் திருவவதாரம் பண்ணுகையாலுண்டான பெருமையைச் சொல்லுகிறது. இப்படி பகவத்ஸம்பந்தம் மாறாத தேசமாகை; வைகுந்தமாநகரிற் காட்டில் இது வ்யாவ்ருத்தம். (கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை) - கவளம் கொண்டிருப்பதாய்ப் பெருத்திருந்துள்ள ஆனையைக் கொன்ற க்ருஷ்ணனை. “களபமால்” என்று பாடமானபோது, “களபம்” என்று ஒரு பருவத்தில் பெருத்த ஆனையென்றபடி. கீழே “ஆனைக்கன்றருளையீந்த” என்றார்; இங்கே “யானை கொன்ற” என்கிறார்; இத்தால் தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச என்றது அழித்தது; அங்குள்ளார் விரோதிகளைப் போக்கித் தன்னை அனுபவிப்பித்தாற்போல, இவர் தம்முடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கித் தம்மை அனுபவிப்பித்தபடி. (கண்ணனை) - திருவவதரித்தவன்று ஒளித்துப்போன ஊரிலே கண்காண வந்து விரோதியை அழியச்செய்த ஏற்றத்தை அனுபவிக்கிறார். (அரங்கமாலை) - அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரான தம்முடைய விரோதியைப் போக்கிற்று கோயிலிலே வந்தாய்த்து. (மாலை) - ஆச்ரிதவிஷயத்தில் பெரும் பித்தரானவரை. விரோதி நிரஸநமும் தத்பூர்வகமான ஸ்வாநுபவமும் தன்பேறாயிருக்கை.

விளக்கம் - (வளவெழும் தவளமாட) - அழகு மிகுந்துள்ளதாய். வெள்ளியால் செய்யப்பட்டதோ என்று ஐயம் கொள்ளும்படியாக வெண்மையான மாட மாளிகைகளுடன் இருத்தல். க்ருஷ்ணன் அவதரித்தபோது மதுரா நகரம் அலங்கரிக்கப்படவில்லை; அந்தக் குறை தீரும்படியாக இங்கு இவர் தனது சொற்களால் அலங்கரிக்கிறார். அல்லது வில்விழாவின் பொருட்டு கம்ஸன் அந்த நகரத்தை அலங்கரித்தமை கூறினார் என்றும் கொள்ளலாம். வளம் = அழகு, எழுச்சி = மிகுந்து. (மதுரைமாநகரந்தன்னுள்) - மதுரா நகரத்தில் எம்பெருமாள் வாமனனாக முதலில் நின்றான்; பின்னர் இது சத்ருக்னனின் தலைநகராக விளங்கியது; அடுத்து இங்கு க்ருஷ்ணன் அவதரித்தான்; இப்படியாக பெருமை பெற்ற நகரம் ஆகும். இப்படியாக பகவத்ஸம்பந்தம் விடாமல் தொடரும் நகரம் மதுரா ஆகும். இது வைகுந்தத்தைக் காட்டிலும் ஏற்றம் கொண்டது ஆகும். (கவளமால் யானை கொன்ற கண்ணனை) - கவளம் என்னும்படியான மதம் ஊட்டவல்ல உணவைக் கொண்டுள்ளதும், பெருத்துள்ளதும் ஆகிய யானைக் கொன்ற க்ருஷ்ணனை. “களபமால்” என்று சேர்த்துப் படித்தால், “களபம்” என்னும் ஒரு பருவத்தில் பெருத்த யானை என்று கொள்ளலாம். கடந்த பாசுரத்தில் - ஆனைக்கன்றருளையீந்த - என்றார்; இங்கு - யானை கொன்ற - என்கிறார்; இதன் மூலம் - தேவாநாம் தாநவாநாஞ்ச - தேவர்கள், அசுரர்கள் ஆகியவர்களுக்குப் பொதுவானவன் - என்ற கருத்துக்கு சில விதிவிலக்கு உண்டு என்பது கூறப்பட்டது. மதுராவில் உள்ளவர்கள் தன்னை அடையும்படியாக அவர்களுடைய

விரோதிகளை அழித்தது போன்று, அவனை அடையத் தடையாக உள்ள தனது பாவங்களை அழகியமணவாளன் விலக்கி, தன்னை அனுபவிக்கும்படிச் செய்தான் என்கிறார். (கண்ணனை) - அவதரித்த காலத்தில், ஒரே இரவில் யாருடைய கண்களிலும் சிக்காமல் ஒளிந்து சென்றவன், மீண்டும் தனது நகரத்திற்குத் திரும்பும்போது, அனைவரும் காணும்படியாக வந்து, விரோதியை அழித்தான் என்று பெருமையாகக் கூறுகிறார். (அரங்கமாலை) - அந்த அவதார காலத்திற்குப் பின்னர் பிறந்த தனது விரோதிகளைத் திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் அரங்கனாகக் கண்வளர்ந்தருளி நின்று போக்கினான். (மாலை) - தனது அடியார்கள் விஷயத்தில் பித்துப் பிடித்தவன் போன்று உள்ள அழகியமணவாளனை. தனது அடியார்களின் விரோதிகளை விலக்குதலும், அவர்களை தன்னை அனுபவிக்கும்படியாகச் செய்தலும் தன்னுடைய பேறு என்றே எண்ணுபவன்.

வ்யாக்யானம் - (துளபத்தொண்டாய) திருத்துழாயாழ்வார்க்கு அடிமை செய்யுமவர்; புருஷார்த்தத்தின் சரமாவதியிலே நின்றவர். இதுதான் வைஷ்ணவர்களுக்கெல்லாம் திரள அடிமை செய்தபடியாய்த்து. “துளபத்தொண்டாய” என்கையாலே அபசாரம் தட்டாத கைங்கர்யமென்கை. “தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி” என்னக்கடவதிறே. (தொல்சீர்) - ஸ்வாபாவிகமான பகவச்சேஷத்வத்தின் ஸீமையிலே நின்றவர். உன் கைங்கர்யத்தினுடைய மேலெல்லை ஸ்ரீவைஷ்ணவ கைங்கர்யமிறே. (தொண்டரடிப்பொடி சொல்) - இத்தால் “தொண்டரடிப்பொடி” என்று பேரையுடையவர். இவருக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்களன்று காணும் நிரூபகம். “அடிப்பொடி” என்கையாலே, “தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன்” என்றாற்போல இருக்கிறதாய்த்து. (இளைய புன் கவிதையேலும்) - சப்தத்தில் இளமையும், கவித்வத்தில் குற்றமுமுண்டேயாகிலும்; இளசாய், புல்லிய கவியேயாகிலும்.

விளக்கம் - (துளபத்தொண்டாய) - திருத்துழாயாழ்வார்க்கு அடிமை செய்பவர். புருஷார்த்தத்தின் கரையாகிய பாகவத கைங்கர்யத்தில் நிற்பவர். இதன் மூலம் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு எல்லாம் அடிமைத்தனம் செய்த நிலை கிட்டுகிறது. “துளபத்தொண்டாய” என்பதன் மூலம் அபசாரம் நேர்ந்துவிட இயலாத துளசி கைங்கர்யம் என்றபடி. திருப்பள்ளியெழுச்சியில் - தொடையொத்த துளபமும் கூடையும் பொலிந்து தோன்றிய தோள் தொண்டரடிப்பொடி - என்று இவரே அருளிச்செய்தார் அல்லவா? (தொல்சீர்) - தனது ஆத்மாவிற்கு இயல்பாக உள்ளதான பகவத் கைங்கர்யத்தின் எல்லையான பாகவத கைங்கர்யத்தில் நின்றவர். இவனுடைய கைங்கர்யத்தின் எல்லை என்பது ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குச்

செய்யும் கைங்கர்யம் ஆகும். (தொண்டரடிப்பொடி சொல்) - இந்தக் கைங்கர்யம் காரணமாகவே "தொண்டரடிப்பொடி" என்னும் திருநாமம் கொண்டவர். இதன் மூலம் இவருக்கு ஞானமும் ஆனந்தமும் இயல்பானது அல்ல, பாகவத கைங்கர்யமே இயல்பானது என்றாகிறது. "அடிப்பொடி" என்பதன் மூலம், திருவாய்மொழி (7-1-11) - தொண்டர் தொண்டர் தொண்டர் தொண்டன் சடகோபன் - கூறியது போன்றதாகிறது. (இளைய புன் கவிதையேலும்) - சொற்களின் அனுபவம் என்பது சற்றும் இல்லாத இளமைத்தனம், கவிதைகளில் தோஷங்கள் என்று இந்தப் பாசுரங்களில் பல உள்ளபோதிலும்; இப்படி இல்லையென்றாலும் தன்னைத் தாழ்த்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - (எம்பிராற்கினியவாரே) எம்பிரானுக்கு இனிதாயிருக்குமிநே. கிம் ம்ருஷ்டம் ஸுதநவசநம் என்கிறபடியே பெரியபெருமாள் இத்தை உகந்தபடியென் என்கிறார். ப்ரஜைகளுடைய மழலைச்சொல்லு தமப்பனார்க்கு இனிதாயிருக்குமிநே. ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: என்கிறபடியே இவ்வுகப்புத்தானே புருஷார்த்தம். இவன் ஸத்தை பெறுகையாவது அவன் ப்ரீதிக்குக் கைதொடுமானமாகை. இப்ரபந்தம் கற்றார்க்குப் பலம் சொல்லாதொழிந்தது - இவ்வுகப்புத்தானே அவர்களுக்குப் பலமாகையாலே. இவ்வாழ்வாரை உகந்தாற்போலே இப்ரபந்தம் கற்றாரையும் பெரியபெருமாள் உகந்தருளுவரென்கை. ப்ரீயதே ஸததம் ராம: என்று ஸ்ரீராமாயணம் கற்றாருடைய பலம்போலேயாய்த்து இப்ரபந்தம் கற்றாருடைய பலமும்.

விளக்கம் - (எம்பிராற்கினியவாரே) - அழகியமணவாளனுக்கு மிகவும் இனிமையாக இருக்கும். கிம் ம்ருஷ்டம் ஸுதநவசநம் - எந்தச் சொற்கள் மிகவும் இனிமையாக இருக்கும், குழந்தைகளின் மழலைச்சொல்லே - என்பதற்கு ஏற்ப, இந்தப் பாசுரங்கள் அழகியமணவாளனுக்கு இனிமையாக இருந்ததில் என்ன வியப்பு உள்ளது? தனது குழந்தையின் மழலைச்சொல் ஒரு தந்தைக்கு இனிமையாக இருக்கும் அல்லவோ? ஸ்தோத்ரரத்னம் - ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாத ஜீவித: - நித்யமான உனது கைங்கர்யம் மூலம் உன்னை மகிழும்படிச் செய்து - என்று கூறுவது போன்று, அழகியமணவாளனின் மகிழ்வு அல்லவோ உயர்ந்த புருஷார்த்தம்? அவனுடைய மகிழ்ச்சிக்குக் காரணமாக இருப்பதன் மூலம் அல்லவோ சேதனன் தனது வாழ்க்கையை அடைகிறான்? மற்ற பிரபந்தங்களில் உள்ளது போன்று, இறுதியில் இந்தப் பிரபந்தம் கற்றதன் பலன் ஏன் கூறப்படவில்லை என்று கேட்கலாம். இந்தப் பிரபந்தம் மூலம் அழகியமணவாளன் அடையும் மகிழ்ச்சியே இந்தப் பிரபந்தம் கற்றதன் பலன் என்கிறார். இந்த ஆழ்வாரைக் கண்டவுடன் திருவரங்கனுக்கு எத்தனை மகிழ்ச்சி உண்டாகுமோ அத்தனை மகிழ்ச்சி, இந்தப் பிரபந்தம் கற்றாரைக் காணும்போது திருவரங்கனுக்கு உண்டாகும். இராமாயணம் - ப்ரீயதே ஸததம் ராம: - இராமாயணம்

கற்றவர்களிடம் இராமன் ப்ரியமாக உள்ளான் - என்று இராமாயணம் கற்றவர்களுக்கு உண்டாகும் பலன் கூறுவது போன்று, இந்தத் திருமாலையைக் கற்றவர்களிடம் அழகியமணவாளனாகிய பெரியபெருமாள் ப்ரியமாக உள்ளான் என்பதே பலனாகும்.

தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் அருளிச்செய்த திருமாலை ஸம்பூர்ணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த திருமாலை
வ்யாக்யானம் ஸம்பூர்ணம்

தன்னைத் தவிர மற்ற எவரையும் பாடாமல் நின்ற
தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரை இறுகப் பற்றிய திருவரங்கள்
திருவடிகளே சரணம்

அழகியமணவாளனைத் தவிர யாரையும் காணேன் என்றிருந்த
தொண்டரடிப்பொடியாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்